

Lod og Del deri, at det selv kunde have et Ansvar for den frygtelige Ulykke, som Arbejdsløsheden er for vort Folk. Jeg tænker ikke her paa, at Arbejdsløsheden, som næsten var forsvundet i 1924, da Ministeriet Stauning traadte til, er steget i disse Aar af de Grunde, som jeg allerede har berørt, men jeg tænker paa, at naar vi skal finde Vej ud af Arbejdsløsheden, saa nytter det ikke, at vi holder nok saa mange, nok saa stærke og nok saa voldsomme Taler, saa maa vi se paa Realiteterne, og saa maa vi finde, hvad der er Aarsagerne til Arbejdsløsheden. Vil vi ikke erkende dem, kommer vi ikke videre, og hvad der end kan have været Aarsager til Arbejdsløsheden i Aarene efter Krigen, tør jeg sige, at nu er vi inde i en Periode, hvor en af Hovedaarsagerne er den hensynsløse Fagforeningspolitik, som Socialdemokratiet fører an i og gennemfører. Vi har her i Landet — jeg ved meget vel, det er en Forbrydelse at sige det — et Fagforeningsstyranni og et Fagforeningskineseri, som er udviklet til en ødelæggende Fuldkommenhed, stærkere her end i noget andet Land i Europa. Vil man spørge, hvad det er, som i Øjeblikket hindrer den arbejdsløse i at komme til det Arbejde, han ønsker at faa. Tag i, vil jeg ikke sige, at det *altid* er Fagforeningen, men i de allerfleste Tilfælde er det den Fagforening, som han er tvunget til at respektere, og hvis Tvang han er underkastet. Jeg tænker her ikke blot paa, som det saa ofte siges, Lønningerne, — skønt vi ser jo ogsaa, at Fagforeningerne paa dette Omraade bruger den Magt, som de har til at modsætte sig ethvert rimeligt Hensyn til, hvad Erhvervene kan betale, og det er en Selvfølge, at hvis man ikke vil respektere, hvad Erhvervene kan betale, maa Arbejdsløsheden blive Følgen. Men værre endnu er den religiøse Fanatisme, hvormed man fastholder 8 Timers Dogmet, ikke blot hvor det kan være rimeligt, men ogsaa i en Række Fag, hvor det er fuldkommen urimeligt, og hvor dets Gennemførelse er Aarsag til en saadan Fordyrelse af Produktionen, at det nødvendigvis maa medføre Indskrænkning af Beskæftigelsesmuligheden og Forøgelse af Arbejdsløsheden. Og dertil kommer den falske og demoraliserende Lære, som Socialdemokratiet ikke kan fralægge sig, det, at de bilder Arbejderne ind, at naar der kun er lidt Arbejde at faa, gælder det for den enkelte om ikke at tage for meget af det.

Under saadanne Forhold — og Socialdemokratiet har *sit* Ansvar derfor — er det ikke underligt, at Arbejdet og Muligheden for Beskæftigelse visner i vort Folk.

Jeg tror, at Socialdemokratiet, der har Hovedindflydelsen og derfor ogsaa Ansvaret for Fagforeningspolitikken, vilde gøre en god Gerning — hvis de er saa optaget af at ville indskrænke Arbejdsløsheden — ved at træde i Samarbejde med Arbejdsgiverne og søge at komme til Forstaaelse af, hvor meget der kan gives i Løn for det Arbejde, der er — tage saa meget som muligt, men uden at skabe Arbejdsløshed derigennem.

Til det ærede Medlem, som nu rettede det Spørgsmaal til Regeringen, hvad den agter at foretage sig mod Arbejdsløsheden, vil jeg sige, at ude i Befolkningen rejser det Spørgsmaal sig med større og større Styrke: Hvad agter Socialdemokratiet og Fagforeningerne, som ledes af Socialdemokrater, disse overmægtige Organisationer, at gøre, for at vi her i Landet kan faa Arbejdsløsheden indskrænket? Det skal ikke lykkes Socialdemokratiet ved at stille det Spørgsmaal til Regeringen: Hvad agter Regeringen at foretage? at skjule, at de har deres store Ansvar. Socialdemokraterne skulde ikke stadig rejse dette Spørgsmaal og vende de arbejdsløses Øjne mod Regeringen, eftersom deres egen Regering jo har vist, at den stod magtesløs. Vi finder ingen Vej ud af Arbejdsløsheden, før man indenfor Fagforeningerne respekterer den Lov, som siger: Tag saa meget som muligt, men ikke mere end, hvad der netop er muligt. Gaar man ud over det mulige, bliver Arbejdsløshed Følgen.

Naar det ærede Medlem Hr. Stauning bebrejder Regeringen, at den har vist sig ganske uvillig til ekstraordinære Kriseforanstaltninger for de forskellige Erhverv, og naar det ærede Medlem atter i Dag var stærkt ude med Frieri til konservativ Side i Retning af øget Toldbeskyttelse eller midlertidigt Kriseværn, vil jeg sige hertil, at ogsaa her forekommer det mig, at det ærede Medlem skulde fare med Lempe. Det ærede Medlem Hr. Stauning har jo mange Gange, ved Købestævner og andre festlige Lejligheder, og ogsaa her i Salen, talt om Kriseværn for Industrien og brugt smagfulde Udtryk om, at Industrien burde have Krykker o. lign. Men jeg har ikke i de 2 $\frac{1}{2}$ Aar, det ærede Medlem sad med Regeringsmagten, set Udslag af denne varme Interesse for Industrien. Der er jo ikke noget Menneske her i Landet, som kan sige, om Socialdemokratiet som Parti ønsker forhøjede Toldsatser til Beskyttelse for Industrien, eller om det ikke gør det; Socialdemokratiets Politik i denne Hen-